

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 lipca 2014 r. skierowanym przeciwko Instytutowi (...) w W. powód J. B. wniósł o zasądzenie na jego rzecz o pozwanego odszkodowania z tytułu niegodnego z prawem i nieuzasadnionego rozwiązania stosunku pracy w wysokości wynagrodzenia za okres trzech miesięcy tj. w kwocie 62.248,44 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu aż do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podniósł, iż był dyrektorem pozwanego instytutu od 1 lipca 2012 roku do 15 lipca 2014 roku (zaś pracownikiem pozwanego jest od 20 stycznia 1984 roku). 14 lipca 2014 roku otrzymał pismo od Ministra Infrastruktury i Rozwoju, w którym wskazano, że zostaje odwołany z funkcji dyrektora. Powód podniósł, że jako podstawę prawną odwołania wskazano art. 26 ust. 2 ustawy z 30/04/2010 r o instytutach badawczych, a w odwołaniu nie zostały wskazane powody odwołania, brak także pouczenia o prawie odwołania do sądu. Jak wskazał powód, nie został poinformowany o przyczynach odwołania, co uniemożliwia mu polemikę w tym przedmiocie. Powód podniósł, iż kwestionuje istnienie przyczyn odwołania z art. 26 ust. 2 ustawy z 30/04/2010 r o instytutach badawczych, podniósł, że wskazanie takiej podstawy prawnej narusza prawnie chronione dobra powoda.

W odpowiedzi na pozew, pozwany Instytut (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa (k. 23). Pozwany powołując się na treść art. 70 k.p. wskazał, że obowiązujące przepisy, co do zasady, nie wymagają podania przyczyny odwołania, a nawet jej zaistnienia, w sytuacji kiedy odwołanie jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę. Pozwany wskazał, że nie są mu znane powody odwołania powoda, gdyż odwołanie zostało wręczone przez organ nadzorujący.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. jest zatrudniony w Instytucie (...) w W. od 20 stycznia 1984 roku.

Z dniem 1 lipca 2012 roku powód został powołany na stanowiska Dyrektora Instytutu.

W dniu 14 lipca 2014 roku powodowi doręczono odwołanie ze stanowiska Dyrektora Instytutu (...). W odwołaniu Minister Infrastruktury i Rozwoju powołała się na przepis art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 roku o instytutach badawczych (k. 19).

Aneksem z 24 lipca 2014 roku strony ustaliły, że stosunek pracy z powołania ulegnie rozwiązaniu z dniem 31 października 2014 roku i do tego momentu będzie wypłacane powodowi wynagrodzenie w wysokości wynikającej z powołania (a/o – k. 172).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania dowodowego oraz w oparciu o niekwestionowane twierdzenia stron o faktach.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie powoda jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu.

Na tle niespornego co do zasady stanu faktycznego zważyć należy, że nie ma wątpliwości, iż powód J. B. był zatrudniony od 1 lipca 2012 roku na stanowisku dyrektora Instytutu, na podstawie powołania w rozumieniu art. 68 § 1 k.p. (w zw. z art. 24 pkt. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych – Dz.U. z 2010, Nr. 96, poz. 618 ze zm.). Niesporny jest również, iż z dniem 14 lipca 2014 roku powód został odwołany w trybie art. 70 § 2 k.p., co strony potwierdziły następnie 24 lipca 2014 roku, w drodze aneksu.

Zgodnie z art. 70 § 1 k.p. pracownik zatrudniony na podstawie powołania może być w każdym czasie - niezwłocznie lub w określonym terminie - odwołany ze stanowiska przez organ, który go powołał. Dotyczy to również pracownika, który na podstawie przepisów szczególnych został powołany na stanowisko na czas określony. Odwołanie jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę. W okresie wypowiedzenia pracownik ma prawo do wynagrodzenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem (§ 2). Z kolei zgodnie z art. 26 pkt. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach

badawczych minister nadzorujący odwołuje dyrektora w przypadku: 1) niespełniania warunków określonych w art. 24 ust. 6 pkt 2 i 5; 2) złożenia przez niego rezygnacji; 3) utraty zdolności do pełnienia obowiązków na skutek długotrwałej choroby, trwającej co najmniej 6 miesięcy; 4) niezastosowania się do zaleceń pokontrolnych, o których mowa w art. 35 ust. 3.

Jak wynika z materiału dowodowego minister nadzorujący, odwołał powoda ze stanowiska dyrektora, podając podstawę prawną, nie wskazując jednak przyczyny odwołania. Zdaniem Sądu takie działanie ministra było uprawnione i odpowiada istocie stosunku pracy w oparciu o powołanie stosownie do regulacji z art. 68 i nast. k.p. Należy w tym miejscu podzielić utrwalone poglądy judykatury, że odwołanie pracownika ze stanowiska musi być dokonane w formie pisemnej, lecz nie musi zawierać przyczyny odwołania (art. 70 § 1¹ KP). Pracownik zatrudniony na podstawie powołania nie może kwestionować skutecznie odwołania równoznacznego z wypowiedzeniem umowy o pracę ze względu na brak uzasadnionej przyczyny (vide: wyrok SN z 27 kwietnia 2010, w sprawie o sygn. II PK 314/09, M.P.Pr. 2010/9/483 -485, także: wyrok SN z 23 lipca 2009 roku, w sprawie o sygn. II PK 30/09, LEX nr 533040). Zważyć zatem należy, że odwołanie należy zasadniczo do sfery swobodnego uznania organu, który powołał pracownika na stanowisko. Co przesądza, o niezasadności powództwa w niniejszej sprawie, a jednocześnie nie wyklucza możliwości dochodzenia innych roszczeń w stosunku do pozwanego.

Z tych wszystkich względów, w oparciu o powołane przepisy, należało orzec jak w sentencji.